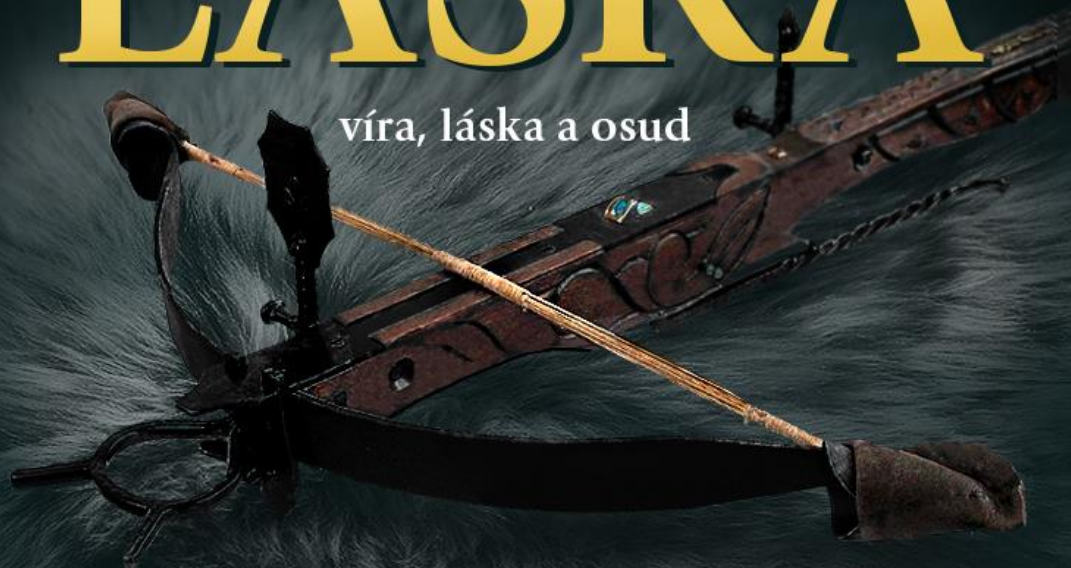

Saša Nový

katovská LÁSKA

víra, láska a osud

Saša Nový

Katovská láska

Prolog

Slunce začalo zapadat za nejvyšší špičky vzrostlých smrků na strmém břehu řeky Berounky. Po udržované cestě z Prahy do Berouna jel muž na koni černém jako nejtmaší noc. I jezdec by za krátký čas pohodlně splynul s blížící se tmou. Tmavý plášť, černý klobouk s širokým lemem a černé nohavice, tím vším vzbuzoval jezdec, když ne strach, tak alespoň respekt.

Podle oděvu bylo vidět, že se nejedná o žádného šlechtice. Přesto měl šat z drahé a velmi kvalitní látky. Meč u jeho pasu určitě nebyl jen na okrasu a bylo znát, že nejde o obyčejného kupce nebo měšťana.

Za vlády krále Karla byla většina královských cest i stezek bezpečná. Lapkům se nedařilo jako za vlády jeho otce Jana Lucemburského, přesto i v této době se našel leckdo, který by si na osamělého jezdce troufnul.

Tenhle však měl pro strach uděláno a z nastávajícího večera si nic nedělal.

„Neboj, brachu,“ uklidňoval jezdec svého koně přátelským poplácáním po svalnatých plecích, „městské brány budou již

zavřeny, ale noc bude teplá a bez deště. V klidu se vyspíme někde v měkkém mechu.“

Kůň jako by mu rozuměl a jen přátelsky zárezhtal a zavrtěl ohonem.

Netrvalo dlouho a nebylo nevidět ani na krok. I když nebe bylo plné hvězd, měsíc se schovával za vršky vzrostlých stromů a cesta v lese se zahalila do tmy.

„Tak pro dnešek si odpočineme,“ rozhodl muž v černém a seskočil ze sedla koně. Nechtěl riskovat, že se kůň někde zvrtně, zakopne a pochroumá si nohu nebo shodí jeho samotného.

Vzal do ruky uzdu, sám šel první a opatrně vedl koně za sebou. Snažil se najít nějaké klidné a odlehlé místo mimo cestu a blízko řeky. Chtěl, aby se kůň mohl ze břehu pohodlně napít a on v klidu opláchnout.

Zřejmě byl dítětem štěstěny. Na okamžik se objevil měsíc nad korunami stromů, jako by mu chtěl posvítit na cestu. Nedaleko se objevil travnatý břeh, který přecházel v písek svažující se pohodlně k hladině řeky Berounky. V okolí rostlo několik vzrostlých stromů, které by skýtaly i ochranu před případným deštěm, který však dnes večer nehrozil. Jezdec zvolil ono místo i proto, že se tu dalo schovat před případnou zvědavostí náhodných nezvaných návštěvníků.

Když spolu došli ke břehu, měsíc se opět schoval za vršky stromů. Jezdec odsedlal koně a nechal ho v klidu napojit v řece. Potom dal koni volnost. Věděl, že jeho Jiskra, jak se hřebec jmenoval, mu nikam neuteče a naopak v případě nebezpečí ho bude varovat.

Měl Jiskru od hříběte. Žili spolu již čtyři roky nerozlučně a sami v Berounské katovně.

Kat Jakub byl svobodný, a i když mu táhlo již na pětadvacátý rok jeho věku, neměl ani ženu ani žádnou hospodyni. Takže Jiskra byl jeho jediný druh a společník v katovně.

Odložil sedlo ke kmeni stromu, svlékl plášť, odepnul meč a sundal halenu. Vše pečlivě poskládal vedle sedla, a když stáhnul i nohavice, vběhl zcela nahý do řeky. Byla krásná letní noc a koupel byla velmi příjemná a osvěžující. Zároveň povzbudila i jeho mysl. Byl z dnešního jednání na královském hradě unavený a znechucený.

Když vyšel na břeh, nahý se posadil na plášť. Z torny vyndal kus masa, placku a pustil se do jídla. Neměl dnes skoro nic v ústech a žaludek se již hlásil o svá práva.

„Co nám chybí, Jiskro,“ promluvil Jakub ke svému koni, který se o několik kroků dále klidně pásal, „řemeslo nám vynáší, žádná ženština nás neotravuje svými klepy a oba jsme zdraví.“

Jiskra jako by svému pánu rozuměl, souhlasně pokýval hlavou a zafrkal.

Jakub se nasycen, pohodlně natáhnul a s rukama pod hlavou se zahleděl na nebe plné hvězd. Mohl v klidu přespát v některém hostinci na Starém městě Pražském. Ale nestál o hloupé žvásty opilců a závistivých měšťanů. Nešlo o peníze, těch měl jako kat víc než dost, ale byl nejraději sám. Byl na samotu zvyklý a vyhovovala mu.

Na chvíli usnul. Nebýt neklidného zaržání jeho koně, spal by dál. Zůstal sice ležet, ale nenápadně se rozhlížel kolem sebe. Sám nic neslyšel a ani neviděl, ale Jiskra začal být neklidný a přišel blíže k Jakobovi. Jako by ho kromě varování, chtěl chránit svým tělem. Kat nenápadně sáhl pro svůj meč, který měl vždy po ruce a opět poslouchal.

Pořád nic neslyšel a ani neviděl. I Jiskra nebyl přímo znepokojený případným nebezpečím. Jen jevil neklid. Jakub se postupně uklidnil. Přímé nebezpečí nehrozilo. Jiskru nejspíš zneklidnilo nějaké zvíře, které se toulalo kolem. Jakub úmyslně nerozdělal oheň, aby na sebe nepoutal pozornost případných lapků. Tím pádem si i zvěř troufla blíže.

Kat si navlékl nohavice, halenu a opět si sedl na plášť. Pořád byl sice ve střehu, ale pomalu se uklidňoval. Když už se chtěl znovu natáhnout, sám najednou zaslechl něco, co sem k řece ani do lesa nepatřilo.

Jakub opět nastražil uši. I Jiskra začal znovu neklidně odfrkávat.

„Klid, brachu,“ uklidňoval kat šeptem svého koně. Sám však zbystřil sluch.

Zvuk se ozval znovu. Nyní už si byl Jakub jistý. Jen přesně nedokázal odhadnout, co je to za zvuk a odkud přichází.

A znovu.

Povstal a zaposlouchal. Znělo to jako sténání nebo pláč. Ale takový divný. Takový Jakub neznal.

Jiskra se začal ohlížet po proudu řeky. Proto se kat obrátil tím směrem. Důvěřoval sluchu svého koně. Opatrně a s mečem v ruce se začal pomalu šourat tím směrem.

Zhruba padesát kroku dospělého muže rostl další mohutný strom. Od něj se znovu a intenzivněji ozýval onen zvuk. Nyní už Jakub nepochyboval. Nikoho sice neviděl, přesto si byl jistý, že tam někdo nebo něco je.

Kat se začal pomalu přibližovat. Šel pomalu příkrčen a pořád se rozhlížel kolem sebe. Nevěděl, o co jde, k čemu se blíží, a mohlo jít i o léčku.

Sténání, nebo pláč se ozval znovu a ještě zřetelněji. Nyní už Jakub zahlédl něco, co vypadalo, jako nějaká pohozená vrš, nebo koš u kmene stromu. A z něho se zvuk ozýval. Obezřetně se rozhlédl kolem sebe. Pohledem se snažil proniknout tmou. Nikde nikoho však nezahlédl. Proto se uklidnil a zrychlil.

Nemýlil se. Vedle stromu ležel proutěný koš a z něho se ozýval nářek. Jakub poklekl a to, co zahlédl, ho vyděsilo.

V koši byl pohybuující se balíček látky, který plakal. Bylo to malé dítě, které plakalo a mávalo ručičkami. Pláč se ozýval stále intenzivněji.

„Co tu děláš, škvrně?“ hlesl Jakub překvapeně a doslova si sedl na zadek.

Čekal vše, ale ne, že najde malé opuštěné dítě u řeky.

Nemluvně jako by vycítilo záchranu, začalo plakat ještě hlasitěji a začalo natahovat ke katovi své malé ručičky, sevřené v pěstičky.

Nevěděl, co má dělat. Sám byl kus chlapa a pro strach měl uděláno. Ale o dětech nic nevěděl. Sam žádné nikdy neměl a kam mu paměť sahala, nikdy žádné ani nadržel v ruce. Přesto najednou pocítil hrozný strach a bezmoc. Bylo mu dítěte líto a nevěděl, co má dělat.

Najednou jako by to osud vyřešil sám. Jiskra, který stál za ním, do něj strčil, jako by mu říkal, vezmi ho do náruče.

Jakub tedy vyndal řvoucí uzlíček z koše. A jak jen to dokázal nejněžněji, vzal dítě do náruče.

„Co tu děláš, škrvně? Kde ses tu vzalo?“ začal na něj mluvit.

Dítě jako by mu rozumělo, chytlo Jakuba za nos. Vzápětí přestalo plakat.

Kat byl díky své práci tvrdý chlap, ale najednou měl oči plné slz. Ruce se mu chvěly strachem, aby to malé neupustil. Nebo aby dítěti neublížil.

„Halóó!“ zakřičel a rozhlédl se po okolí.

Pořád nemohl uvěřit, že to dítě je tady samotné a opuštěné. Čekal, že se ozvou kroky a někde se objeví někdo, kdo si jen potřeboval ulevit někde v křoví.

Ale nikde nikdo nebyl. Byl z toho zmaten. Tohle nedokázal pochopit. Jak někdo může nechat tak bezbranného tvorečka napospas noci nebo zvěři?

Dítě začalo znovu kňourat. Jakub byl vyděšen. Nevěděl, co má dělat? Netušil zda, se dítě bojí, nebo má naděláno v kusu látky, ve které bylo zabaleno.

Tohle všechno se Jakobovi promítalo v hlavě, když večer seděl s Markem přesně o sedmnáct let později v katovně, tento den zvolil jako den Markových narozenin. Vyrůstal z něho krásný mladý muž, vzrostlé postavy, s něžnou tváří a hodným srdcem.

Když tehdy Jakuba malé škvrně ještě tu noc přivezl do katovny, protože nechtěl zůstat s malým dítětem přes noc v lese, okamžitě zburcoval porodní bábu. Ta zjistila, že kat si přivezl do katovny zhruba ročního chlapečka. A tak se stalo, že Jakub získal syna a katovského pomocníka, kterého z něj kat vychovával.

A Marek rostl a svému zachránci se odvděčoval láskou a pracovitostí.

Jakub si za ta léta Marka zamiloval, jako by byl jeho vlastní, a udělal by pro něj cokoliv. I jako svobodný mládenec získal syna a přítele v jedné osobě.

Z počátku to bylo těžké. Nevěděl o dětech nic. Ale láska, se kterou se o nalezence, kterého pojmenoval Markem, staral, jim pomohla překonat všechny nástrahy a úskalí.

„Takže Marku, je to přesně osmnáct let, a i když to přesně není den, kdy ses narodil, pro mě je to sedmnáct let, kdy jsem získal syna a věrného přítele a ty druhý život,“ pronesl Jakub dojatě s číší medoviny a něžně pohladil Marka ve vlasech.

Ten rovněž dojatě polkl a pohlédl na svého otce. V očích měl slzy, ale před ním se za ně nestyděl. Miloval otce a věděl, že otec miluje jeho.

„Mám pro tebe dárek,“ promluvil znovu Jakub, když si připili.

„Co to je?“ vyhrknul Marek a nadšením mu zajiskřilo v očích.

„Když otevřeš truhlu pod oknem, sám to zjistíš,“ pousmál se Jakub záhadně.

„Opravdu mohu?“ zeptal se Marek nedočkavě s rukou položenou na víku.

Kat jen souhlasně přikývnul a pohodlně usazen čekal, jak se bude Marek tvářit, až zjistí, co pro něj v truhle má.

Otec

Plakal jsem jako malé dítě. Slzy mi stékaly po tváři a já nebyl schopen je zadržet. Ani jsem se nesnažil. Nebyl jsem schopen ovládat sebe, natož svůj pláč.

Pohřeb nečistého se udál bez velikého rozruchu. Otec jako místní kat byl sice mezi mnoha obyvateli uznáván, ale stále to byl jen kat a tudíž nečistý. Kdekterý z měšťanů využíval jeho služeb. Skoro vždy v noci, pod rouškou tmy za ním chodili, ale veřejně se k němu nikdo nehlásil.

Jeho pohřbu se kromě mě, místního faráře a purkmistra, zúčastnilo pouze několik odvážlivců, kteří celý obřad sledovali zpovzdálí. Vždy mohli tvrdit, že šli jen náhodou kolem městských hradeb, kam otce ukládali.

Na hřbitov nesměl být otec uložen.

Mě to však bylo vše jedno. Pro mě byl otec, nejdražší člověk, kterého jsem na světě měl. I přesto, že mě před osmnácti lety našel jako nemluvně u řeky, vychoval mě jako vlastního. On jediný mi dal lásku, jakou bych nedostal ani od vlastních rodičů.

Hrbil jsem se nad hrobem svého otce a nemohl zastavit pláč, ovládnout smutek a bolest, které mě ovládaly. Nikdy ve svém životě jsem necítil takovou beznaděj. Jeho ztráta byla pro mě tou největší.

Bylo tomu na den přesně rok, co jsme spolu seděli v jizbě, slavili mé osmnácté narozeniny a otec mi daroval meč. Nejkrásnější meč, jaký jsem kdy v životě viděl. Mistrovská práce zbrojíře až z Prahy.

Dnes to však byla minulost.

Nešlo vůbec o dar. Nešlo ani o to, jak mi sdělil, že jsem velmi zámožný člověk. Sice syn nečistého, ale zároveň velmi zámožný. Mnohem víc, než většina místních měšťanů. Těch, kteří se dnes ani nebyli schopni rozloučit s mým otcem. S člověkem, který pro ně udělal velmi mnoho. Ani jeden z nich by to však nahlas nepřiznal. Cítil jsem se sám a velmi opuštěný. Měl jsem pocit, že můj život ztratil veškerý smysl.

„Pojď, chlapče,“ ucítil jsem dotyk na svém rameni.

Neměl jsem sílu se ani ohlédnout. Přesto jsem podle hlasu poznal našeho faráře. Byl jsem jako bez života.

„Marku, jemu už život nevrátíš, ale ty ho máš před sebou.“

Nebýt to náš farář, ohnal bych se po něm. Ale úcta k otci Basileji mi to nedovolila. Jen mi ještě nějakou chvíli trvalo, než jsem si uvědomil a v hlavě srovnal, jak se mám chovat. Přesto jsem potřeboval ještě chvíli, než jsem našel v sobě sílu zvednout se ze země. Jako bez života jsem se nechal odvést.

„Nevím, co mám dělat? Moc mi chybí,“ zavzlykal jsem, když mě otec Basilej, držíce za rameno, odváděl domů.

„Marku, ty i tvůj otec jste Bohem milovaní lidé. Náš Pán si sice otce vzal, ale on je tu stále s námi a myslí na tebe a stále tě miluje,“ prohlásil Basilej, když mě dovedl domů.

Možná se svými slovy rouhal, ale řekl je pevně a odhodlaně.

„Před naším Pánem jsme si všichni rovni a je jedno, kde je kdo pohřben. Jakub tě vychoval jako svého syna a věřím, že se jednou setkáte u našeho pána.

Nyní sice nechápeš úmysly našeho Pána, ale věř, že jen on ví co činní. Jakub by si určitě nepřál, aby ses choval, jak se chováš. Máš život před sebou, a tak ho užívej k věčné slávě našeho Pána,“ pokřičoval se otec Basilej.

Udělal mi křížek na čelo, požehnal mi a přátelsky mě objal.

Než jsem mohl cokoliv dodat, otočil se a odešel směrem k městským branám.

Jeho slova jsem sice slyšel, ale moc nevnímал. Alespoň ne v tu chvíli. Jejich význam jsem si uvědomil až později.

Dopotácel jsem se do jizby, kde jsme s otcem sedávali, a těžce dopadl na lavici. Na místo, kde sedával on. Vždy to bylo jeho místo. Nyní jsem tam seděl já. A sám.

Složil jsem hlavu do dlaní a znovu začal plakat. Normálně bych se styděl, ale dnes jsem dal průchod svým citům.

Nevím, jak dlouho jsem tam seděl. Byl jsem vyčerpaný, unavený a bez života. Už jsem v sobě neměl ani jednu slzu. Nakonec jsem našel v sobě sílu, zvedl se od stolu a z truhlice pod oknem jsem

vyndal meč, který mi otec před rokem věnoval, a položil ho na stůl. Těžce jsem dopadl zpět na lavici a láskyplně se na něj zadíval.

Trvalo velmi dlouho, než jsem byl schopen dalšího pohybu, ale nakonec jsem udělal, co jsem udělal. Z truhlice jsem sebral hliněnou láhev. Po delším váhání jsem ji otevřel a několika sinými hlty jsem se napil.

Málem jsem se pozvracel, ale po chvíli jsem se ovládl. Nedokázal bych vyzvrátit něco, co měl otec tak rád. Byl to zvláštní nápoj, který otec pil, jen když něco řešil.

Byl silnější než víno i pivo. Pil ho velmi zřídka, ale velice ho miloval. Říkal mu pálenka. Údajně se připravoval ze zkvašeného ovoce. Mně však nechutnal. Zato jsem se po něm cítil rychleji opojen. Nebyl jsem zvyklý pít alkohol, a tak jsem během okamžiku seděl u stolu, neschopen udržet se na nohách a jen jsem něco blábolil. Nebyl jsem schopen jít si vyprázdnit ani močový měchýř. Nerozuměl jsem ani sám co říkám. Občas jsem plakal, chvílemi jsem se smál, ale byl jsem mimo tento svět.

* * *

„Prober se, Marku,“ zaslechl jsem nad sebou a někdo se mnou cloumal. Ani jsem netušil, kde jsem a co se, se mnou děje?

V hlavě mi hučelo, měl jsem žízeň a celé tělo mě bolelo.

„Už je boží den,“ zaslechl jsem a cítil dotyk na svém rameni.

Přihloupě jsem mžoural kolem sebe. Teprve po chvíli jsem si uvědomil, že sedím u stolu v jizbě. Vedle stál otec Basilej.

„Co, co se děje?“ zablekotal jsem a prohrábl si neposedné vlasy a promnul oči.

Náhle jsem si vzpomněl, jak si ze mě otec kvůli mým černým, kudrnatým vlasům utahoval. Tvrdil, že kdybych byl o něco opálenější, mohl bych se vydávat za Vláma. Další vzpomínka, která mnou bolestivě projela jako vystřelený šíp.

Otec Basilej přisedl ke stolu a podíval se na mě. Muselo, mu být jasné, jak jsem dopadl. Ale neřekl ani slovo, jen na mě hleděl a mlčel.

„Promiňte,“ vyhrknul jsem a i když na nejistých nohách, musel jsem vyběhnout z domu. Můj žaludek protestoval a chtěl se zbavit svého obsahu a já nebyl schopen mu v tom zabránit. Byl jsem rád, že jsem stačil vyběhnout alespoň na dvorek.

V puse jsem měl hrozně. Stále jsem cítil pachů alkoholu a hlava se mi motala a žaludek se mi všelijak převracel. Když už jsem neměl co zvrátit, vypláchl jsem si ústa vodou a pomalu, na nejistých nohách došel zpět do jizby. Farář stále seděl u stolu a trpělivě čekal. Z jeho pohledu jsem pochopil, že se nezlobí.

„Mám pro tebe nepříjemnou zprávu,“ pronesl farář, když jsem se zase posadil zpět ke stolu.

„Co ještě může být horšího, než to, že jsem přišel o otce?“ vyštěkl jsem na něj. Vzápětí jsem si však uvědomil, že je to jediný člověk, který mi zůstal a kdo to se mnou myslí dobře.

Zastyděl jsem se a obrátil pohled kamsi...

„Pamatuj, Marku, že vždy může být hůř,“ zašeptal a přátelsky položil svou ruku na hřbet mé, kterou jsem měl položenou na stole.

Chtěl jsem ucuknout, nebyl jsem na důvěrné dotyky zvyklý, ale farář, i když na to nevypadal, měl sílu a pevně přitiskl svou dlaň na mou ruku.

Překvapeně jsem na něj pohlédl? Jediný kdo se mě takto mohl dotýkat, byl můj otec. Od cizích jsem to nesnášel, ale v jeho očích jsem najednou viděl něco, co mi zabránilo, abych se nebránil.

„Co se děje?“ zeptal jsem se a nervózně na něj pohlédl.

Farář jako by vycítil, že mi jeho dotek není příjemný, stáhl ruku zpět na okraj stolu, ale přesto na mě upřeně dál hleděl.

„Víš, Marku, svět je složitý, často nespravedlivý, ale...“

„Tak co se děje!“ vyštěkl jsem na faráře nasupeně. Víc, než jsem chtěl a mnohem víc, než si zasloužil.

Vycítil jsem, že všemu zlému není konec, jen jsem nevěděl, co se děje a to mě znervózňovalo. I když jsem byl otupělý otcovou smrtí, vypitým alkoholem, ale nějaký šestý smysl mi říkal, že moje trable nekončí. A to ve mně vyburcovalo pozornost a ostražitost. Až jsem se sám divil, že jsem toho nyní schopen.

„Jak jistě víš, Marku, tak kata jmenuje městská rada,“ začal trochu nejistě otec Basilej, „a i katovna je majetkem města...“

„Katovna možná, ale ne to co je v ní!“ vyštěkl jsem a postavil se na nohy. Bohužel tak prudce, že jsem ho málem převrhnul.

„Uklidni se, Marku!“ zvýšil hlas i farář.

Ne sice silně, ale důrazně. Uvědomil jsem si, že jsem se unáhlil. Otec Basilej byl mírný člověk a málokdy zvyšoval hlas. Ale nyní to udělal.

„Omlouvám se, otče,“ zašeptal jsem se a o něco pokorněji se posadil zpět ke stolu.

„Jak jistě víš, katovna je majetkem města,“ pokračoval farář, jako by se nic nestalo, „a i kata jmenuje městská rada. A jak mi dnes sdělil purkrabí, tak městská rada nesouhlasí s tím, abys po otci převzal jeho řemeslo.“

„Důvod?“ vyštěkl jsem sice nahlas, ale o mnoho tišeji, než před chvílí.

Otec mě už před časem varoval. I když mě po celou dobu vychovával a učil jako svého pomocníka, tušil, že až jednou nebude schopen dělat svou práci, najdou se lidé, kteří budou proti tomu, abych po něm převzal jeho řemeslo.

Katů sice bylo málo, ale otec měl v městské radě několik nepřátel. Oficiálně se sice nikdy neodvážili proti němu vystoupit, ale varoval mě, že se to může stát. Nevěděl jsem o, co šlo, ale domyslel jsem si, že se našli minimálně dva radní, na které něco věděl, a oni mu nemohli přijít na jméno. Nyní zřejmě přišel jejich čas.

„Prostě městská rada se neshodla a rozhodla, že do konce měsíce, musíš katovnu opustit a uvolnit ji pro nástupce tvého otce,“ pronesl otec Basilej se staženým hrdlem.

Oba jsme věděli, že je tomu jinak. Město bude mít velký problém najít nového kata, ale někdo se snažil pomstít mému otci i po jeho smrti.

Věděl jsem. Né! Byl jsem si jistý, že bych dokázal řemeslo kata dělat a velmi dobře. Ne sice tak dobře jako otec, byl jsem ještě mladý, ale i přesto mě otec mnoho naučil. Také jsem věděl, že se někdo postaral, abych jím nebyl já. Sice jsem neznal přesný důvod, otec mi ho nikdy neřekl, ale vzpomněl jsem si na naše občasné hovory a jeho varování.

„Nebojte, otče,“ pronesl jsem po chvíli, tak jistě, jak jen jsem to nyní dokázal, „můžete vyřídit městské radě, že do konce týdne bude katovna volná.“

Hrál jsem si na hrdinu, ale otec mě vychoval tak, abych byl hrdý na to, kdo jsem a co jsem. A nechtěl jsem ukázat nikomu, opravdu nikomu, že nyní sám nevím, co mám dělat.

„Marku, je teprve patnáctého toho měsíce, nemusíš nikam spěchat,“ zděsil se otec Basilej.

„A také středa,“ vyprskl jsem hraným smíchem, „tudíž do neděle dost času abych odešel. Mě nikdo vyhazovat nebude a ti, kteří se mého otce bojí i po jeho smrti, ať se bojí i nadále!“

V mém hlasu bylo jasně znát, co si myslím. Co cítím. Bolest, nenávisť a odhodlání.

Farář položil opět ruku na hřbet mé, ale nyní jsem neucuknul. Jen jsem mu pevně pohlédl do očí. To co jsem viděl, mě překvapilo.

Tohle nebyl pohled nějakého vystrašeného faráře. Někoho, kdo se jen modlí a snaží se být hodným synem církve. Byl to tvrdý pohled muže, který ví, co chce. Dokonce jsem na okamžik měl pocit, že vidím odhodlaný pohled svého zesnulého otce.

„Rozumím ti, Marku, a možná víc, než si myslíš,“ pronesl farář po chvilce mlčení, „jsou věci, které nevíš, a asi je čas, aby ses je dozvěděl. Tvůj otec nebyl jen mou ovečkou, ale troufám si říct, že i mým přítelem. Možná jediným. Tedy kromě tebe...“ dodal farář, když zahlédl v mé tváři překvapení a náznak zklamání.

„Tvůj otec tě velmi miloval. Možná víc, než by někdo miloval své dítě, které sám zplodil. Dal jsi mu lásku, přátelství a hlavně pocit, že není na světě sám a zbytečný.“

Víc neřekl. Zarazil jsem ho.

Ne slovy, ale gestem. Až nepřátelsky jsem zdvihl ruku a ukazováčkem zakmítal. Nebyl jsem schopen cokoliv říct, ale potřeboval jsem přerušit jeho slova. Hrdlo jsem měl stažené, nemohl vydat ani hlásku, ale věděl jsem... Ne potřeboval jsem, aby zmlkl. Otec Basilej to pochopil. A mlčel. Jen se mi odhodlaně díval do očí.

Stále jsem kýval ukazováčkem ve vzduchu, ale stále nebyl schopen ze sebe dostat slovo. Najednou mi totiž něco došlo.

Občas mi otec říkal, že ne vše co vidím je, pravda. Že, ne vše je, jak vypadá. Moc jsem to nechápal. Ale naznačil mi, že jako kat je nečistý, ale zároveň se ho někteří lidé bojí i z jiných důvodů. Navíc byl velmi zámožný a to bylo některým lidem trnem v oku. Nikdy

nechtěl říct nic konkrétního. Na mé zmatené dotazy a narážky měl vždy jednoduchou odpověď.

„Až přijde správný čas, ozve se ti přítel jediný. Tomu věř, jako věříš mně.“

Nikdy u toho nezapomněl prohrábnout mé kudrnaté vlasy a pohladit mě. Dotyky od jediného člověka, od kterého jsem je snesl a miloval jsem je.

Farář mlčel i nějaký čas po tom, co jsem přestal protestovat svým ukazováčkem. Teprve, když jsem položil svou ruku zpět na stůl, pokračoval.

„A velmi mi kladl na srdce, že kdyby se s ním něco stalo, mám se o tebe postarat...“

„Já se o sebe postarám sám!“ vykřikl jsem nesmyslně.

Byl to jen zoufalý výkřik do neznáma. Výkřik nezralého mladíka, plného bolesti. Farář to chápal. Jen se na mě přátelsky pousmál.

„A velmi mi kladl na srdce, že kdyby se s ním něco stalo,“ pokračoval otec Basilej, „tak ti mám říct, že máš u mne schované vše, co bys mohl potřebovat.“

Překvapeně jsem na faráře pohlédl. Nechápal jsem. Od otce jsem věděl, že v naší truhle je dostatek peněz, abych si mohl žít jako nějaký šlechtic.

„Já nic nepotřebuji, otče,“ odsekl jsem.

„Nikdy nevíš, Marku, co se v životě může stát, a tvůj otec byl moudrý a věděl, co dělá,“ pronesl tiše, ale velmi důrazně farář.

„Nemohu ti radit, co máš dělat a kam máš jít, ale u mě máš dveře vždy otevřené. Mlč, prosím!“ zarazil mě nezvykle odhodlaně otec Basilej, když viděl, že se opět nadechuji, abych se znovu ohradil. „Tvůj otec byl moudrý muž a věděl, co dělá. To co je tu a o čem víš, je jen část majetku, který nyní patří tobě. Zbytek najdeš u mne.“

Otec mi několikrát řekl, že kdyby se s ním něco stalo, je o mě postaráno. Vždy jsem to bral s dětskou, později mladickou nadsázkou. Věřil jsem, že otec tu se mnou bude navždy, a bral jsem to jen jako hru.

Dnes jsem pochopil, že to hra nebyla. Byl to život. Tvrdá realita.

Ale i přesto mi nedocházel smysl celé věci. Mě nezajímaly peníze, nějaké bohatství. Já toužil po otci. Nikoho jiného jsem neměl. Nikoho jiného jsem v životě tolik nemiloval.

„Marku, musím odejít,“ zvedl se otec Basilej a konečně sundal ruku ze hřbetu mé. „Jak jsem řekl, máš čas do konce měsíce, abys opustil katovnu. Ale u mne jsi vždy vítán a nikdy nezapomeň na slova, která jsem ti tu dnes řekl. Jsou pravdivá a myslím je vážně. Jsi nejen syn Boží, ale hlavně syn mého nejlepšího přítele.“

Aniž by farář počkal na jakoukoliv mou reakci, důstojně odešel z katovny. Nechal mě tam samotného. Zřejmě věděl proč.

Byl to chytrý muž a věděl, že potřebuji čas.

Čas na vše. Na to, abych se smířil se smrtí svého otce. Čas abych se vše přebral a srovnal v hlavě.

Odchod

„Jsi si tím jistý, Marku?“ zeptal se farář, když jsem mu po nedělní mši svaté předával v zákristii klíče od katovny.

„Ano, otče. Tady mě už nic nedrží,“ podíval jsem se mu odhodlaně do očí.

Měl jsem na sobě svůj nejlepší šat, za který by se nemusel stydět ani lecjaký šlechtic. Zbytek svých věcí jsem měl ve vacích, které na sobě nesl můj druhý kuň. S Bleskem, synem Jiskry byli připraveni v boční ulici kostela.

Jiskra už byl minulostí, ale byl to otcův kuň a ještě za jeho života ho otec nechal někde na jižní Moravě připustit a bylo z toho hříbě. Obraz svého otce. Já potajmu věřil, že Blesk je lepší, než Jiskra, ale před otcem jsem si to nikdy netroufнул říci. Také mi Jakub Bleska nechal a od hříběte to byl jen a jen můj. I když později Jiskra zemřel, Blesk mi zůstal.

„Slíbil jsem vám, že do konce týdne odjedu a slib držím.“

„Od městské rady jsi měl čas do konce měsíce,“ oponoval mi farář.

„Ať si rada katovnu nechá, mě tam už nic nedrží.“

„Chápu, Marku,“ povzdechl si smutně otec Basilej a jen zkřížil ruce na prsou. Oba jsme věděli, že víme, o čem mluvíme.

Neřekl jsem mu sice přesně, co hodlám dělat, ale po našem středečním rozhovoru, jsem si uvědomil, že doma, tedy v katovně už zůstat nemohu. Ne kvůli rozhodnutí městské rady. Ale mě už tam nic nedrželo. Otec zemřel, já jeho nástupcem být nemohl a navíc už to nebyl můj domov. Bez otce už ne. Během zbytku týdne jsem sbalil věci, na kterých mi záleželo. Co jsem neunesl já, Blesk a ani Kobylka, jak jsem ji nazýval, jsem poslal na faru. Farář dodržel své slovo a věci u sebe uschoval.

„Opravdu, Marku, nechceš ještě něco?“ zeptal se farář a pevně mi pohlédl do očí.

„Vím, otče, že u vás je to v bezpečí. Až bude potřeba, ozvu se.“

„Dobře, Marku, Bůh tě ochraňuj,“ dodal po kratší odmlce farář a po chvilce zaváhání mi požehnal.

Věděl jsem, že to zaváhání nebylo nic proti mně, jen se o mě bál. Během těch několika dní po otcově smrti jsem pochopil, že otec Basilej byl opravdový přítel mého otce a mě bral víc než, jen jako jeho syna.

Tím zbytkem měl na mysli kromě jiného i truhlu, kterou schovával u sebe na faře. A dost pečlivě. Když mi ji v pátek ukazoval, bylo na něm znát, že sice neví, o co přesně jde, ale je si jistý, že její obsah je velmi důležitý.

A měl správné tušení. Kromě značného majetku truhlice obsahovala několik pergamenů. A po jejich přečtení jsem pochopil,

proč jsem musel tak rychle opustit katovnu. Byli lidé, kteří se báli mého otce i po jeho smrti.

„Děkuji, otče,“ poklekl jsem na koleno a přijal jeho požehnání. Další slova mezi námi byla zbytečná. On mě měl rád a já mu věřil. Také jsem věděl, že se jednou vrátím. Kdy, jsem netušil, ale proč, ano. A věděl to i otec Basilej.

Jakoby bezděčně jsem si sáhl k boku, kde jsem měl na opasku zavěšený meč. Dar od svého otce. Vyšel jsem z kostela a došle k Bleskovi. Stál klidně a důvěřivě v postranní uličce vedle kostela. Odměnil jsem ho krátkým objetím kolem jeho šíje. I ten krátký dotek stačil, abychom si oba uvědomili, jak k sobě patříme. Za ním klidně stála Kobylka se svým nákladem. Nechal jsem je tam oba stát bez obav. Věděl jsem, že kdyby se k nim přiblížil kdokoliv cizí a nedej bože, je chtěl odvést nebo sebrat něco z jejich nákladu, se zlou by se potázal. Blesk byl nejen můj kuň, ale i druh a lepší než hlídací pes. Nikdo cizí by na něho nebo na Kobylku nemohl sáhnout. Blesk chránil nejen mě, ale i svou tajnou lásku, Kobylku.

Město Beroun bylo mým domovem mnoho let. Šťastných let, která jsem sice prožil jako nečistý, ale ve společnosti svého otce. Ani sám jsem nechápal proč, ale když jsem ho opouštěl západní, Plzeňskou bránou, neměl jsem pocit, že opouštím domov. Možná jsem se cítil volný a svobodný. Nyní byl Beroun pro mě jen město bez mého otce. Město, které mě nechtělo. Nebo se mě bálo. Ne sice mě, ale tajemství, které jsem zdědil po otci. Ani jsem netušil, že se mi jednou bude hodit.

Děj se vůle Boží

Z města jsem odjel dlouho po poledni. Jeli jsme na západ. Tedy já, Blesk a za námi Kobylka.

Nevím, jak dlouho jsme byli na cestě a i když byl stále srpen, už se pomalu začalo šejtit. Nevěděl jsem ani přesně kam jedu, jen jsem chtěl jet na západ. Ani jsem sám nevěděl proč? Ale tak nějak to přišlo a proto jsem jel tím směrem.

Snažil jsem se vyhýbat všem městům i osadám. Nestál jsem o zvědavé pohledy. Ještě víc o zvědavé dotazy. I když jako syn kata, byl jsem svobodný člověk, ale chtěl jsem ..., ani nevím, co jsem chtěl.

Slunce zašlo za obzor a já se ocitnul v lese. Spíš mezi skalami, než v lese. Ani jsem si nebyl vědom, že jsem sjel někde z hlavní cesty. Došlo mi to až ve chvíli, kdy jsem neviděl skoro ani na krok. Slunce zmizelo za obzorem a ten obzor skryly obrysy skal a stromů.

Byl jsem člověk z města. Sice z katovny, ale pořád to bylo město. Venku v přírodě jsem se moc neuměl orientovat. Začal jsem si nadávat. Smutek, myšlenky na události z posledních dnů, mě připravily o veškerou opatrnost.

Uvědomil jsem si to trochu pozdě. Musel jsem si začít zvykat, že život je i o něčem jiném, než žít pod pláštěm města, jeho hradeb a hlavně svého otce.

Ocitnul jsem se v hustém lese, kde se mýjeli kmeny stromů s balvany a skalními útesy.

„Blesku, ty nevidíš, kam jedeme?“ snažil jsem se z legrace shodit vinu na svého koně. A jako omluvu jsem ho poplácal po šíji.

Ohlédl jsem se po Kobylce, ale ta otočila hlavou, jako by se jí to ani netýkalo. Nebo tím chtěla dát najevo, že ten hloupý jsem já. Z jejich solidarity jsem se začal smát jako blázen. Bylo to poprvé, kdy jsem se od otcovy smrti usmál a cítil uvolněný. Ale zároveň strachy bez sebe, že nevím, co mám dělat.

„Tak nyní nevím, kdo z nás tří je tady pán? Já nebo vy dva spiklenci?“ smál jsem se, ale přitom se s obavami rozhlížel kolem sebe.

K mému štěstí, mě otec nevychoval jen v katovně. Často, když nebyla práce, jsme jezdili ven mimo město a tábořili jen tak venku mimo hradby. Až po čase mi Jakub řekl, že mě vodí na místo, kde mne našel a kde jsem se stal jeho synem. Trávili jsme tak i několik dní. Jen tak v přírodě, odkázáni jen sami na sebe a co si sami ulovíme.

V té době jsem nechápal, proč to dělá, ale časem jsem si uvědomil, že se tím snaží nahradit si volnost a svobodu. Venku v přírodě nebyl kat, ten méněcenný, ale mohl tady být sám sebou. A když jsme byli spolu, tak jsme byli i sami sebou jako rodina.

A i když jsem vyrůstal v katovně a stal se katův pomocník, který byl zvyklý na mučení, násilí, vychoval mne jako člověka, který měl srdce, uměl milovat a lásku dávat.

Nyní jsem byl však sám, někde venku a přemýšlel jsem, co mám dělat. Tak jako otec spoléhal na Jiskru, když mě našel, což mi často vyprávěl, udělal jsem něco podobného. Povolil jsem uzdu Bleskovi a nechal ho, ať si jde, kam chce.

V sedle, s rukou na rukojeti meče, jsem nechal svého koně, aby si vykračoval, kam chce a stále jsem sledoval okolí. Kobylka odhodlaně kráčela stále za námi. Věřila mu, stejně jako já.

Stále častěji mě napadala myšlenka, zda jsem se neunáhnil, když jsem tak narychlo odešel z města. Ale zvítězila má hrdost. Přece se nebudu doprošovat nějaké městské rady, zda smím zůstat doma, tedy v domě, kde jsem se s otcem cítil doma. Kde mi on domov dal.

„Tak co je Blesku?“ zeptal jsem se, když uprostřed noci zastavil na nějakém palouku.

Po chvíli mi došlo, že jsme došli na palouk, který byl obklopen skalními stěnami. A sem jsme vešli nějakou průrvou ve skalách. V tu chvíli jsem si připadal jako gladiátor v nějakém koloseu.

Jedna z věcí, kterou mne otec naučil, bylo čtení. Přečetl jsem spoustu knih.

„Chytrá hlavička,“ uznale jsem poplácal Bleska po šíji, když mi došlo, kde jsme. Naštěstí vyšel měsíc na jasné obloze a já si mohl obhlédnout místo, kde se nacházíme.

Seskočil jsem ze sedla a s rukou na jílci meče, jsem se rozhlížel a po chvíli prošel i okolí. Nikdy jsem na hradě nežil, ale četl jsem o nich a nyní jsem měl pocit, že na nějakém jsem. Skalní stěny tvořily hradby, sice bez paláců, ale já byl mezi nimi.

Kdybych z venku zakryl vstup do skalní soutěsky, mohl jsem se cítit zcela bezpečný. A vzhledem k tomu, že soutěska, byla někde v zapomenutém lese, cítil jsem se bezpečně už nyní. Dokonce jsem po krátké obhlídce našel i jeskyni, kam jsme se vešli s Bleskem a Kobylkou. Byl to vlastně skalní převis, který tvořil střechu nad dosti rozlehlým pláckem.

Rozdělal jsem oheň, u vchodu do soutěsky nastražil několik pastí a zakryl vnější vchod do rokle. Když jsem obstaral oba koně, natáhnul jsem si vedle ohniště kožešinu a položil se na ní. Vůbec jsem neměl hlad. Jen se ve mně mísily různé pocity. Pocit svobody, zároveň však samoty a obav z dalších dní. Nejvíc mě však trápil smutek.

Když jsem nepočítal několik dní v katovně, po otcově smrti, byl jsem poprvé sám, někde ani nevím kde.

Koním jsem nechal volnost. Věděl jsem, že mi neutečou a naopak v případě nebezpečí mě varují. Věřil jsem na zvířecí instinkt. To mě naučil můj otec, který to měl stejné s Jiskrou. S láskou jsem se ohlédl po Bleskovi. A nešlo přehlédnout ani Kobylku, která se stále držela v jeho blízkosti. Najednou jsem věděl, že nejsem sám, že mám kolem sebe někoho blízkého. S tím pocitem jsem usnul.

Noční vetřelec

Probudil jsem se zimou. I když bylo stále léto, ležel jsem jen na kožešině u vyhaslého ohniště a měl na sobě jen halenu. Plášť, kterým jsem byl přikrytý, ležel zvalený vedle mě.

Měl jsem sen, ale najednou jsem si nemohl vzpomenout, co se mi zdálo. Jen jsem měl takový divný pocit, jako by se mnou někdo cloumal.

I když už probuzený, ale stále zmatený se mnou opět někdo zacloumal. Lekl jsem se.

Polekaně jsem vyskočil na nohy a rukou sáhl po svém meči. Ten však ležel na zemi vedle pláště. Takže jsem sáhl do prázdna. Navíc jsem si i v té tmě uvědomil, že se mnou nikdo necloumá, ale stojím tváří Bleskovi, který varovně ohrnoval pysk a cenil své ohromné zuby.

Varoval mě. Nikdo se mnou necloumal, ale Blesk do mě žďuchal, abych se probudil.

„Promiň kamaráda,“ zašeptal jsem a přátelsky ho pohladil po nozdrách. Věděl jsem, že pochopí, aby přestal. Už jsem ho vnímal.

Trvalo mi nějakou dobu, než jsem se v té tmě zorientoval. Ležel jsem, tedy nyní stál, v jeskyni s vysokým stropem u vyhaslého

ohniště a za Bleskem se k němu tulila Kobyłka. Známká, že v rokli nejsme sami.

„Sakra!“ zaslechl jsem náhle někde z povzdálí zaklení.

Spíš po paměti, než že bych něco viděl, jsem se sehnul pro meč a připásal si ho. Znovu jsem pohladil Bleska po nozdrách, ale to už bylo zbytečné. Blesk věděl, že jsem vzhůru a nyní už spoléhal on na mě. Pomalu jsem ho zatlačil hlouběji do jeskyně. Kobyłka šla věrně za ním.

Když jsem si zvykl na tmú a začal rozeznávat, kde co je, tiše jsem vyšel k okraji jeskyně. Potřeboval jsem, aby si oči zvykly a já se mohl rozhlédnout po rokli. Měsíc sem nesvítíl, ale obloha byla jasná a já díky tomu měl přehled, alespoň po nejbližším okolí. Viděl jsem však jen několik stromů, které rostly nedaleko jeskyně, a potom tmavé obrysy skal, které rokli tvořily.

Po chvíli se ozvalo se znovu zaklení. Podle zvuku, jsem poznal, že nastražené pasti měly svůj účinek.

U vchodu do rokly jsem jich připravil několik. Kromě různě propletených větví, aby ten kdo by chtěl do rokly vejít, se do nich zapletl, tak jsem i na dvou místech natáhl kousek od země, tenkou šňůru. Vyplatilo se, protože podle hluku jsem pochopil, že ten někdo, kdo chtěl do rokly vniknout, o ni zakopl a upadl.

I přesto, že jsem nyní věděl, že do rokly vnikl někdo cizí, nechtěl jsem zmatkovat. Nevěděl jsem kdo to je a hlavně, kolik jich je. I když zatím jsem zaslechl pouze jediný hlas. A po pravdě jsem si musel přiznat, že jsem měl i strach.

Nebyl jsem žádný strašpytel, ale byl jsem poprvé v životě sám někde v cizím prostředí. Otec mě sice naučil bojovat, bránit se a žít i v přírodě. Ale vždy to bylo jen jako. Nikdy ve skutečnosti, kdy jsem se musel spoléhat sám na sebe. A hlavně kdy mi mohlo jít skutečně o život.

Mé oči uvykly tmě a já konečně dokázal dohlédnout dál. Kromě hluku, který ti dotyční způsobili, jsem konečně zahlédl i postavu, která se vynořila u vchodu do rokle. Byl to jen stín, ale už zřetelný. Poklekl jsem a nastražil sluch i zrak. Čekal jsem, že uvidím i další postavy, nebo uslyším někoho dalšího.

Ale nic se nedělo. Ten někdo se konečně vymotal z nastražených větví a zůstal stát. Viděl jsem jen stín a nebylo poznat kdo to je. Přesto jsem stále čekal. Mohla to být léčka.

Stín se konečně pohnul. Bohužel přímo směrem ke mně. Jako by jeskyně lákala.

Rokle nebyla sice velká, ale stačila by skrýt bez problémů i dvacet jezdců i s koňmi a ještě by neměli pocit, že se tu mačkají. Navíc planina v rokli byla zarostlá nejen travou a mechem, ale našlo se tu i několik stromů. Přímo na opačné straně rokle od jeskyně byl pramen vody s menším jezírkem. Odkud se tam voda brala a kde mizela, jsem nevěděl. Večer jsem ani neměl moc času to zkoumat. Ten někdo našťástí změnil směr a místo k jeskyni, zamířil tam.

Nebyl jsem žádný zbabělec. Pro strach jsem měl uděláno. Přesto nyní sám, někde v lese bez cizí pomoci, jsem cítil, jak mi úzkost stahuje hrdlo, a chvěju se. Nebál jsem se smrti, ale toho, že jsem byl

sám a nevěděl, co mám dělat. Vždy jsem měl vedle sebe někoho, kdo mi poradil, pomohl.

Naštěstí kromě neznámého vetřelce, jehož siluetu jsem viděl, jak se blíží k jezírku, jsem nikoho dalšího nespatriil. To mě trochu uklidnilo. Vypadalo, že byl sám. Na dálku a v té tmě nebylo poznat kdo to je, jak vypadá, ale podle jeho chůze, jak se zastavuje, rozhlíží a váhá, mi bylo jasné, že i ten někdo se bojí.

Přesto jsem stále čekal připraven v pokleku s rukou na jílci meče a rozhlížel se. Spíše jsem vnímal, než slyšel Bleska s Kobylkou za mnou. Oba tam stáli tiše, jako by věděli, že nám hrozí nebezpečí.

Když jsem získal jistotu, že postava, která vnikla do rokle, je opravdu osamělá, jsem povstal, abych rozhybal ztuhlá kolena a potom co nejtíšeji se vydal k jezírku.

Snažil jsem se našlapovat pomalu, abych nešlápl na žádnou větev, která by praskla, nebo abych nezakopl o nějaký kořen. Tak mě to učil otec, když jsme stopovali zvěř. Nyní jsem mu byl za ten nekonečný čas, který mi při výcviku věnoval, vděčný.

Zastavil jsem se asi patnáct kroků od neznámé postavy. Opět jsem poklekl, abych nevyčnival a snažil se zadržet svůj dech. I když jsem šel pomalu, měl jsem pocit, že mi nestačí a ten někdo musí slyšet, jak mi buší srdce.

Vetřelec byl však vyplašený a strachy bez sebe víc než já. Neustále jsem ho sledoval, a tak jsem viděl, jak se kolem sebe zmateně rozhlíží. Naštěstí jsem zůstal bez povšimnutí. Když došel k jezírku, padl na kolena a začal pít.

Toho jsem využil, vyskočil jsem a několika skoky jsem k němu přiblížil a s mečem v ruce jsem mu přiložil hrot na záda.

„Kdo jsi a co tu chceš?!“ oslovil jsem ho a pohledem sledoval každý jeho pohyb.

Ten někdo mě však překvapil. Podle toho jak vyplašeně se choval, jsem nečekal, že udělá, co udělal.

Prudce se překulil do strany a v tom kotoulu se obrátil a čelem ke mně vyskočil na nohy. To však bylo jediné, co dokázal.

I přesto co udělal, jsem byl schopen ovládat situaci, a tak jsem se jen pootočil a znovu napřáhl meč proti němu. K jeho smůle nyní proti jeho hrudi.

Tedy jeho. Spíš...

Vyjeveně jsem zíral na postavu přede mnou. Naštěstí vyšel měsíce, i když nesvítíl přímo do rokle, odraz jeho paprsku dopadl i sem. Já stál s mečem namířeným na hrud' neznámého a nechápavě zíral.

Hleděl jsem do dívčí tváře.

„Kdo jsi!“ vykřikla neznámá.

Tedy neznámá... Podle toho matného světla jsem myslel, že držím v šachu dívku, ale hlas...

Ten zněl mužně.

I přes zmatenost celé situace jsem si nemohl nepovšimnout, že ta neznámá se snaží vytáhnout svůj meč z pochvy, ale jaksi jí to nešlo. To mi dodalo odvahy, cítil jsem se bezpečněji a proto po okamžiku zaváhání, jsem přistoupil blíž a špičku meče přitiskl k jejímu hrdlu.

„Na to samé se ptám i já!“ vyštěkl jsem a snažil se udělat krok dopředu. Chtěl jsem dotyčnou donutit, aby o krok ustoupila a tím pádem stoupla do vody.

V tu chvíli jsem to považoval za chytrý tah. Ve vodě by se jí bojovalo hůře. Tedy kdyby konečně tasila meč. Což se jí nedařilo.

„A co ti dává právo ptát se jako první?“

Její drzost mě překvapovala. Na ženu však měla divný hlas. Mužský. Ale ještě víc mě překvapovala její odvaha.

I když překvapená, nechtěla se vzdát bez boje. Konečně vytasila meč a snažila se jím odrazit můj od své hrudi.

Trochu mě to sice zaskočilo, ale ne natolik, abych se nedokázal ubránit. Sice měla na ženu, tedy spíš dívku sílu, ale uměl jsem bojovat. Proto jsem její meč srazil k zemi a znovu jí zamířil hrotem na hrud'.

„Právo silnějšího a toho kdo tu byl první,“ zasmál jsem se vítězně. I když jsem se tak necítil.

Strach mi svíral hrdlo. Nevěděl jsem vůbec, co mám dělat. Jak se mám zachovat. Když pomínu věčné souboje s otcem a jeho přáteli, které však byly vždy jen jako, nikdy jsem ve skutečnosti nebojoval. Dle otce jsem byl dobrý šermíř a bojovník, ale vždy šlo jen o cvik. Nikdy o skutečný boj.

A těch nespočet šarvátek, které jsem zažil jako kluk z katovny se synky z města, ty se počítat nedaly. I když ve většině případů jsem vyhrával, byly to jen klukovské šarvátky. Maximálně z nich byla jen krev z nosu nebo rozbitého čela.

„Tak se ještě ukáže, kdo je silnější! A hlavně kdo je tu doma!“ vykřikla dívka s chlapeckým hlasem a ani nevím jak, podařilo se jí znovu zdvihnout meč a ohnala se po mně.

To jsem skutečně nečekal. Snad jsem se nechal ukolébat tím, že je to dívka a nedával jsem pozor. A málem se mi to vymstilo.

Jen na poslední chvíli jsem stačil uskočit.

Bohužel nešťastně. Zakopl jsem o kořen a poroučel se k zemi.

Toho ta známá využila a skočila po mně. K mé smůle se jí to povedlo zrovna ve chvíli, když jsem dopadal na záda, takže jsem nestihnul uhnout. A ještě se pořádně uhodil.

Myslel jsem, že je po mně. Už jsem se připravoval na její meč ve své hrudi.

Místo rány meče nebo dýky v srdci jsem na sobě ucítil tělo, které snad nic nevážilo. K její smůle nedokázala využít situace, a tak se to v celé obrátilo v můj prospěch. Prudkým trhnutím jsem stáhl její tělo do strany a během okamžiku ji stáhl pod sebe. Meč už jsem dávno upustil. V boji tělo na tělo mi byl k ničemu. Ale stačil jsem vytáhnout dýku, a když jsem seděl neznámé na hrudi, koleny jí přimáčkl ruce k zemi, namířil jsem jí hrot dýky na hrdlo.

„Tak co slečinko, ještě mi chceš něco říct?!“ zasyčel jsem vítězně a sklonil svou tvář k její.

Nemohla se bránit, nemohla nic. Tedy kromě mluvení.

„Ty čubčí synu, co si to dovoluješ, víš, kdo já jsem?!?“ zařvala dívka a nenávistně mi pohlédla do očí.

Už, už jsem se chtěl začít smát...

Okamžitě mě to však přešlo. Nechápal jsem.

Já neseděl na dívce.

Byl to muž. Tedy muž...

Byl to mladík, zhruba v mém věku, jen štíhlý a s dívčí tváří.

Byl jsem v šoku.

Naštěstí jsem si zachoval alespoň část zdravého rozumu a nepovolil sevření, kterým jsem ho držel v šachu.

„Sice nevím, kdo jsi, a ani mě to nezajímá, ale vetřel ses do mé rokle...“

„Jak do tvé!“ rozkřikl se neznámý mladík.

I přes situaci, ve které byl, nechtěl připustit svou porážku. Podle tónu jeho hlasu, který zněl sebevědomě, to byl někdo, kdo byl zvyklý někomu poroučet.

Pohledem jsem sjel jeho oblečení. Jeho oděv svědčil o tom, že to není žádný lapka ani čeledín.

„Byl jsem tu první,“ zasyčel jsem výhružně.

„První sice možná, ale nejsi ve svém,“ vrátil mi mladík moji drzost.

„A ty jsi tady snad pánem?“ ušklíbl jsem se opovržlivě.

„Já ano!“ pohlédl mi mladík pevně do očí. „Ještě stále ano.“

Ten dovětek mne dostal. Byl jsem zvyklý, že lidé lžou. Slova neznamenal nic. Ale při práci v mučírně, kterou jsem jako katův pomocník dělal několik let, jsem se naučil neposlouchat slova.

Spíš jsem vnímal, jak je říkají, a jak se přitom dívají. Oči a tón hlasu byly pravdivější než slova, která řekly. A tady jsem cítil, že ta... tedy on, říká pravdu.

I když to co jsem v tu chvíli udělal, vypadalo bláhově, já to učinil. Nevím sám proč, ale tak nějak mi to přišlo správné.

Pomaloučku jsem se postavil na nohy, a i když s dýkou připravenou k boji, jsem podal neznámému ruku a pomohl mu vstát.

Pořád jsem byl však připraven na útok. Sledoval jsem ho pohledem, ale i přesto jsem mu nabídl ruku ke smíru.

„Jsem Marek, syn kata z města Berouna,“ představil jsem se jako někde v sále na hradě a hlavou naznačil úklon. Přesto jsem neznámého pohledem stále sledoval.

Neznámý se postavil proti mně a pohledem, který říkal víc než jakákoliv slova, mě sledoval.

Byl zmatený. Zároveň však hrdý. Ale ještě víc vyděšený a nedůvěřivý. Bylo zřejmé, že se stále bojí.

„Jsem Vítek ze Smolné. Syn rytíře Ctirada ze Smolné,“ vyhrknul ze sebe.

Sice se snažil, aby to vyznělo důrazně a hrdě, ale slyšel jsem v jeho hlase něco, co tam nepatřilo.

„Těší mě, pane ze Smolné,“ neodpustil jsem si ironii v hlase a s hranou pokorou opět kývnul hlavou.

Neustále jsem ho sledoval pohledem, ale měl jsem co dělat, abych se nezačal smát.

Najednou jsem se necítil ohrožený. Spíš jsem měl co dělat, abych zachoval vážnou tvář. Tenhle kluk, byl šlechtic. Kluk, o kterém jsem si do poslední chvíle myslel, že je to dívka.

Byl to mladík v mém věku. Ale minimálně o deset kilo lehčí. Štíhlá postava, tmavé kadeřavé vlasy splývající až na ramena a přímo dívčí jemná tvář mě stále nutili věřit tomu, že proti sobě mám dívku. Jen ten hlas mě z toho vyvedl.

„Toho pána, si, Marku, odpusť. Nyní jsme tu v noci v lese sami a myslím, že odkázání jeden na druhého,“ mávl Vítek rukou.

„Mohu?“ dodal a rukou ukázal na svůj meč, který ležel na zemi.

Mlčky jsem přikývl. Nevím proč, ale ztratil jsem jakoukoliv obavu, že by mi mohl být nadále nebezpečný.

Vítek se tedy pomalu sehnul, zdvihl meč, a tak, abych na něj viděl, ho pomalu zasunul do pochvy.

Žádné rychlé pohyby a ani náznak toho, že by měl za lubem cokoliv jiného.

„Mohu vás... tedy tebe, Vítku, pozvat k ohni?“ zeptal jsem se nesměle.

Cítil jsem se sice nesmělý, přesto odhodlaný se bránit, kdyby bylo vše jinak.

„Děkuji, Marku,“ uvítal Vítek můj návrh a dal mi najevo, abych ho tam zavedl.

„Nééé!“ vykřikl Vítek zděšeně, když se ohlédl.

V první chvíli jsem si myslel, že se zbláznil. Ale vzápětí mi došlo, co se stalo.

Během naší šarvátky se k nám přidal Blesk a Kobylka. Já o nich věděl. On si jich však nevšimnul. Až když jsem ho pozval k ohni, otočil se a zjistil, že za ním někdo stojí.

Neubráníl jsem se záchvatu smíchu.

Pálenka

Vítek, když zjistil, že jde jen o koně, švihl po mně uraženým pohledem, ale vzhledem k situaci nic neřekl a čekal, až ho dovedu ke slíbenému ohni.

I když jsem se snažil ovládat, byla mi celá situace k smíchu. Strach, který jsem prožíval, byl pryč a já si užíval své vítězství.

„Pojďte vy dva spiklenci,“ promluvil jsem na oba koně a předešel Vítku a ukazoval mu cestu k jeskyni.

Když jsem oba koně míjel, pohladil jsem Kobylku po šíji. Co následovalo, jsem nečekal. Najednou jsem ucítil ščouchnutí do zad. Polekaně jsem se ohnal s dýkou v ruce. Naštěstí zbytečně.

Místo útoku od Vítku, za mými zády stál Blesk a nespokojeně pohazoval hlavou.

„Ty snad žárlíš?“ začal jsem se znovu smát.

Vítek jen vše sledoval z povzdálí a raději jsem ani nechtěl vědět, co si myslí.

Abych Bleska uklidnil, přistoupil jsem k němu a objal ho kolem šíje. „Ty blázínku, to víš, že ty jsi můj hrdina,“ zašeptal jsem mu do ucha. Přitom jsem však druhou rukou objal Kobylku, která se mezi

nás vtěsnila. „Mám vás rád oba. Patříme všichni tři k sobě,“ řekl jsem a oba koně políbil na nozdry. Prvního Bleska, aby opět nežáril.

Když jsme došli k jeskyni, oba koně se zastavili a nechali vejít mě a Vítka. Poklekl jsem k ohništi. Oheň sice už nehořel, ale vespod v popelu byly ještě žhavé uhlíky. Nalámal jsem na ně klestí, které leželo vedle ohniště, a když po chvílce foukání vzplály plamínky, naházel jsem i silnější kousky větví.

Nedlouho po tom jeskyni ozářily plameny z ohniště.

„Vítej, pane ze Smolné, mohu ti nabídnout trochu skromné pohostinnosti,“ vyzval jsem Vítka napůl z legrace a nabídl mu kožešinu, na které jsem spal.

Vítek se po mě vztekle ohlédl. Vypadalo, že vybuchne, ale nakonec jen smutně sklopil zrak a posadil se na nabízenou kožešinu.

Sám nevím proč, ale najednou jsem věděl, že ho něco trápí. A na okamžik jsem měl pocit sounáležitosti. Cítil jsem, že se oba nacházíme na stejném břehu řeky. Neznal jsem ho, a přesto jsem s ním sdílel jeho pocity. Byl to smutek, bolest a samota. Přesně to samé jsem cítil já po smrti otce a odchodu z katovny.

„Rád bych nabídl víc, ale sám toho moc nemám,“ prolomil jsem tíhu mlčení, když jsem se posadil na svůj plášť, na opačné straně ohniště.

Vítek na mne vrhl smutný pohled. Ale mlčel. Potom pohlédl zpět do ohně a po chvíli tiše pronesl.

„Prosím, Marku, jsem Vítek. Jen Vítek.“

Chtěl jsem se ohradit, že jsem jen syn kata. Ale tón v jeho hlase a ten smutný pohled, který upíral do plamenů, mě zarazil.

„Omlouvám se, Vítku, nemyslel jsem to zle,“ zašeptal jsem.

Cítil jsem, že jsem se unáhlil. Neměl jsem důvod mu nějak ubližovat a navíc jsem z něho cítil něco, co jsem pociťoval já sám. Jen jsem o tom neměl komu říct. Znali jsme se jen chvíli, ale najednou jsem měl pocit, že nás něco spojuje.

„Já vím, Marku,“ pousmál se smutně Vítek a po chvíli na mě pohlédl.

„Mohu ti nabídnout něco na povzbuzení?“ zeptal jsem se, když jsem se oklepal z pocitů, které ve mně Vítek vyvolával. I když byl neznámý, zcela jsem ztratil vůči němu jakékoliv obavy. Už jsem se necítil z jeho strany ohrožený.

Sáhl jsem do torny za sebou, kde jsem měl ten zvláštní nápoj po otci. Pálenku, jak to otec nazýval. Nemohl jsem si nevzpomenout, co se mnou ten nápoj udělal po jeho pohříbu, ale i tak jsem měl potřebu se napít. Pálenku jsem si odnášel z katovny sebou.

Vítek mlčky vzal podávanou láhev a z plna hradla se napil. Udělal to ještě dřív, než jsem stačil vykřiknout a varovat ho.

Výsledek se dostavil okamžitě. Asi po dvou hltech se zarazil, zrudl a já myslel, že je v tu chvíli po něm. Začal lapat po dechu a měl jsem pocit, že se udusí.

Rychle jsem vstal a přiskočil k němu. Jeho reakce mě však zaskočila. Sice se chvíli dávil, ale neomdlel, nebo tak něco.

„Tak to je opravdu dobrá pálenka,“ vyhrknul, když zastavil záchvat kašle.

A znovu si dal doušek. Už jen jeden a opatrně.

Překvapeně jsem na něj zíral. I ústa jsem zapomněl zavřít.

„Skutečně dobrá pálenka,“ zamlaskal znovu Vítek a vrátil mi láhev.

„Ty... ty to znáš?“ vyhrknul jsem překvapeně a vzal z jeho rukou láhev, jako by to byla relikvie z chrámu.

„Samozřejmě, je to vynikající nápoj, i když zrádný,“ zasmál se Vítek. Trochu hlasitěji, než bych čekal.

S láhví v ruce jsem se vrátil zpět na své místo a sám si dal lok. Po nedávných zkušenostech jsem byl opatrný. Když mi příjemné teplo projelo hrdlem a žaludek neprotestoval, dal jsem si ještě další. Potom jsem láhev opět podal Vítkovi.

Ten vzal láhev, jako by seděl někde v hodovní síni a podával mu ji jeho nejlepší přítel, a znovu si zavdal.

Nestačil jsem vycházet z údivu. Ne kvůli ubývajícímu nápoji v láhvi, ale jak se Vítek měnil před očima. Najednou jsem měl pocit, že tu sedím s dávným přítelem, který mě zná velmi dlouho a já jeho. Najednou se Vítek usmíval a díval tak přátelsky. Jako by před nějakou chvílí mezi námi nedošlo k zápasu o život.

I mě pálenka uvolnila a cítil jsem se klidnější, ale přesto, seděl jsem tu s cizím mladíkem, kterého jsem neznal.

Neznali jsme se, ale i přesto jsem na něj stále víc a víc zíral a nemohl z něho spustit oči. Ne kvůli strachu, nebo obav o svůj

život, ale ten kluk mě zajímal stále víc a víc. Jeho smutné oči, krásná tvář a nevyřčený zármutek. V jednu chvíli jsem pocítil i touhu ho obejmout a chránit. Ani sám nevím proč, ale ten pocit ve mně vyvolával. Tohle jsem neznal.

Zastyděl jsem se za své myšlenky, a když mi opět podal láhev, napil jsem se. Nyní jsem se však po něm neohlédl. Jen jsem mu vrátil pálenku zpět.

„S...stalo se něco, Marku?“ zadrhnul se Vítek, když si ode mě bral láhev.

„Néé,“ vyhrknul jsem já. A důrazněji než jsem chtěl.

„No, já jen, že jsi nějak zmlknul,“ zasmál se Vítek a znovu se napil z láhve.

Překvapeně jsem se na něj podíval. Jak jsem mohl zmlknout? Vždyť jsme si spolu ještě vůbec nepovídali. Jen jsme popíjeli a nechávali kolovat láhev. Já jen občas přihodil do ohně.

Původně jsem chtěl uhnout se svým pohledem, ale nešlo to. Vítek si mě prohlížel, a i když jsem pohled opětoval, on zrak nesklopil, jak to dělal doposud. Upřeně mi hleděl do očí. Byl jsem z toho na rozpacích.

„Nevím, co mám říct,“ přiznal jsem se po chvíli a sám raději uhnul pohledem.

„Vadí ti, že tu sedíme spolu?“

„Cože?“ nechápal jsem.

Ten seděl a s upřeným pohledem na mě zíral. Byl to jako boj pohledů. Jenže já v něm prohrával. Ani nevím proč, ale nedokázal jsem mu ho opětovat. Díval se na mě tak nějak divně.

„No já jen, že tu sedíme jako dva cizinci a každý na opačné straně ohniště. Já na kožešině jako pán a ty jako můj man, na holé zemi.“

„Ale já mám jen jednu kožešinu a navíc jsem zvyklý,“ odvětil jsem bez rozmyslu a upřímně.

„A co kdybychom seděli oba dva na kožešině, jako dva sobě rovní?“ zeptal se po chvílce Vítek, když se znovu napil z láhve, kterou mi opět podával.

Chtěl jsem po ní sáhnout, ale Vítek v poslední chvíli ucuknul. Nejdříve jsem myslel, že se jen zapotácel, ale když jsem po ní sáhnul znovu a on opět cuknul, pochopil jsem, že to dělá úmyslně.

„Ale ty jsi pán, Vítku, já jen syn kata,“ odsekl jsem a víc se nesnažil.

Cítil jsem, že otcova pálenka začíná stále víc působit. Cítil jsem se opět volný, ale i trochu omámený. Navíc jsem netušil, oč jde Vítkovi. V první chvíli jsem se začal obávat nějaké léčky z jeho strany a nenápadně sáhl po dýce.

„Neboj, Marku, nechci ti ublížit,“ usklíbl se Vítek, kterému neušel můj pohyb. A jako by mi četl myšlenky. „Jen jsem si myslel, že je jedno, kdo a odkud jsme. Vděčím ti za pohostinnost a navíc tu sedíme jako přátelé a přátelé mezi sebou nedělají rozdíly.“

Nechápal jsem. Vůbec jsem netušil, jak to myslí, co mi tím chce říct. Bylo jasné, že oba už jsme opilí, ale i přesto jsem byl ve střehu. Ani ne tak z obavy, že by mě mohl ohrozit na životě, věděl jsem, že jsem silnější. Ale byl jsem z něho zmatený.

Nebyl jsem zvyklý na to, aby se se mnou někdo cizí bavil tak otevřeně a jako se sobě rovným. A už vůbec ne někdo urozený. Byl jsem zvyklý na přehlížení od měšťanů. A při těch několika málo setkáních s panstvem, jsem pochopil, že pro ně jsme ještě méně než vzduch, který dýchají.

„Já se tě nebojím,“ plácl jsem trochu vychloubačně, přesto jsem Vítkovi nepohlédl do očí.

„Moc bych si přál, aby ses mě, Marku, nebál, já ti nechci ublížit,“ pronesl smutně Vítek a sklopil zrak do ohně. „Raději bych byl tvůj přítel,“ dodal po krátkém zaváhání.

„Vítku! ... Pane ze Smolné!“ vykřikl jsem zdrceně. „Nijak jsem vám neublížil, nabídl jsem vám, co jsem mohl a tudíž si nezasloužím, abyste si ze mě dělal legraci!“ začal jsem křičet a vyskočil na nohy.

Sice jsem se zapotácel, ale udržel se na nich a nenávistně na Vítku pohlédl. Byl jsem přesvědčený, že tohle jsem si nezasloužil. Měl jsem pocit, že si ze mě utahuje.

Ano, byl jsem jen syn kata a on šlechtic, ale choval jsem se k němu slušně a s pokorou a tudíž ani on neměl právo si ze mě dělat legraci.

„Ale já to myslím vážně, Marku!!!“ vykřikl zoufale Vítek, když povstal a došel ke mně.

V tu chvíli mě objal a položil hlavu na mé rameno.

Okamžitě jsem poznal, že pláče. Stál jsem tam jako sloup a nevěděl, co mám dělat. Kdyby měl Vítek v ruce dýku, byl jsem mrtvý. Ale on jen stál, objímal mě a plakal.

„Nemám přátele! Nemám nikoho!“ vzlykal Vítek a cítil jsem, jak jeho tělo svírá křeč.

Vůbec jsem nevěděl, co mám dělat. Pomalu a váhavě jsem ho objal i já. Nesměle mu položil ruce na záda. Cítil jsem každý jeho vzlyk, jeho tělo se celé chvělo. Nebyl jsem zvyklý na takové důvěrnosti. Tedy nebyl jsem zvyklý, abych mě objímal kdokoliv kromě otce. Navíc ještě šlechtic.

Kromě nejbližších, jsem znal jen měšťany, kteří mnou opovrhovali.

Byl jsem zmatený, cítil se nesvůj. Přesto jsem nedokázal Vítku od sebe odstrčit. I přes divné pocity, které mě ovládaly, jsem k němu cítil soucit, porozumění. A něco co mě mátlo. Snad přátelství. Neměl jsem sílu udělat cokoliv, co by mu ublížilo.

„Posadíme se,“ vyzval jsem ho, držíc ho stále v objetí.

Ještě nějakou chvíli trvalo, než se trochu uklidnil a přestal vzlykat. Po chvíli zvedl hlavu z mého ramena a jako malé dítě si otřel slzy i nos do rukávu své haleny. Potom mi pohlédl do očí.

Neuhnul jsem a pohled mu tentokrát opětoval. V ten okamžik jsem měl pocit, že hledím sám sobě do očí, že se dívám do své duše. Byla to jen chvíle, ale já jsem poznal, že jsme si oba velmi blízcí. Že oba máme smutek hluboko v duši a oba toužíme po tom stejném.

Vítkova zповěď

Noc už pomalu ustupovala novému dni. Ochladilo se, ale zima mi nebyla. Z ohniště sálalo teplo. Ještě před ulehnutím jsem naskládal několik polen, která jsem rozestavěl tak, aby neshořela hned, ale aby pomalu ohořivala. Ale i kdyby oheň uhasl, nemohl bych nic udělat.

Tedy pokud jsem nechtěl vzbudit Vítku, který konečně usnul. Leželi jsme na jediné kožešině, kterou jsem vlastnil. Vítek na boku s hlavou opřenou o mé rameno a ve chvíli kdy usnul i s rukou položenou přes mou hrud'.

Opatrně jsem popotáhl plášť, kterým jsme byli přikryti, a přetáhl mu ho přes záda. Nechtěl jsem, aby prochládl.

Byl jsem ze všeho silně zmatený, a i když většinou jsem si dokázal v životě poradit, nebo zařídit se tak, abych přežil, nyní jsem nevěděl, co a jak.

Už jen ty Vítkovi důvěrnosti, jak mě objímal a tulil se, ve mně vyvolávaly rozporuplné pocity. Nebyl jsem zvyklý na takové chování od nikoho. Nikdy jsem to nezažil.

Ale chování Vítka ve mně vzbuzovalo i stavy, které jsem neznal. Na jednu stranu mě děsily, zároveň jsem v sobě někde uvnitř našel touhu ho chránit.

Cítil jsem se z toho všeho zmatený a díky tomu stále spánek nepřicházel.

V hlavě se mi honily myšlenky a vzpomínky na vše, o čem mi Vítek vyprávěl, než jsme zmoženi pálenkou, únavou a Vítek i svým osudem, ulehli. Původně jsem mu nabízel kožešinu s tím, že sám ulehnu na svůj plášť, ale Vítek protestoval. Za žádnou cenu nechtěl připustit, aby on měl lepší lože než já.

Já však stále víc získával na jistotě, že hlavně potřebuje něčí kontakt. Jako by se bál samoty a moje blízkost mu přidávala na klidu. Nechtěl jsem ho zklamat, proto jsem souhlasil. I když se moje mysl bouřila, podvědomě jsem cítil, že mi to není nepříjemné.

* * *

Potom co se Vítek, po naší roztržce uklidnil, posadili jsme se zpět k ohništi. Nyní však vedle sebe, spolu na kožešinu. Byl jsem na rozpacích, jak se mám chovat, ale Vítek, který jako by našel opět svůj klid, přihodil několik větví do ohně a podal mi láhev s pálenkou.

I když už jsem její účinek pociťoval, napil jsem se.

„Mohu vědět, co tě trápí?“ zeptal jsem se tiše a nejistě se ohlédl po Vítkovi.

Ten se také napil. Ale s lahví v ruce mlčel a upřeně zíral do ohně.

Cítil jsem, jak se ke mně bokem tiskne, jako by se chtěl ujistit, že jsem vedle něho a neuteču. To však bylo vše, co udělal.

Nechtěl jsem naléhat, nevěděl jsem, co se mu stalo, proč je tak smutný a vyděšený, ale zároveň jsem tušil, že se potřebuje vypovídat.

Ten jeho výbuch a pláč, touha po mém objetí, to byl jasný signál, že ho něco tíží.

„Víš, Vítku,“ začal jsem tiše vyprávět, když ticho mezi námi bylo již nesnesitelné. „Každý máme své problémy, starosti. Každého něco tíží na srdci.“

Mě před týdnem zemřel otec. Jak už jsem ti říkal, byl to kat v Berouně. Po jeho smrti mě městská rada vyhnala z našeho domu. Takže jsem nyní zůstal sám s Bleskem a Kobylkou. Toulám se a hledám nový smysl života.“

„A kde máš matku? Nebo sourozence?“ zeptal se Vítek překvapeně.

Konečně promluvil a já byl rád, že se mi ho konečně povedlo probrat z jeho letargie.

„Nemám nikoho jiného,“ povzdechl jsem si smutně. „Jakub v podstatě nebyl ani můj otec. Jsem jen pouhý nalezenec, kterého si nechal a vychoval mě. Musím však říct, že větší lásku než od něho, bych snad nedostal ani od svých rodičů,“ vysoukal jsem ze sebe, hrdlo stažené smutkem.

„To mě mrzí, Marku,“ zašeptal Vítek zúčastněně a po krátkém zaváhání se ke mně přitiskl o něco víc.

Nereagoval jsem. Neuhnul. Možná i já nyní potřeboval cítit něčí dotyk, nějaký signál toho, že nejsem na světě sám.

Sáhl jsem po láhvi s pálenkou a znovu se napil. Ani jsem neuzavřel hrdlo a podal ji Vítkovi. Ten mě následoval.

Seděli jsme tam jako dvě plačky na pohřbu. Oba se smutkem v duši i na srdci a každý sám se svou bolestí. S tím rozdílem, že já už nemohl ani plakat. Vítkovi se v očích zaleskly slzy. Uvědomil jsem si, že zřejmě bude trochu víc přecitlivělý. Ale neodsuzoval jsem ho. Naopak.

„Jsme na tom příteli úplně stejně,“ promluvil Vítek první, po delší odmlce.

„I já jsem zůstal už sám. Matka mi zemřela na horkou nemoc, když jsem byl ještě malý. Sotva si ji pamatuji. A otec zahynul v boji, když plnil své povinnosti vůči našemu králi.“

Nemohl jsem nepřeslechnout tón zášti v jeho hlase, když mluvil o králi. Zřejmě jemu dával za vinu to, že přišel o otce.

„Ani ty nemáš žádné sourozence?“ zeptal jsem se.

„Ne. Otec už se po smrti mé matky znovu neoženil, a tak jsem zůstal i já sám. O jeho smrti jsem se dozvěděl před několika týdny, když na náš hrad přijel královský posel.“

„To je mi líto, Vítku,“ pronesl jsem smutně a položil mu ruku na jeho rameno. Myslel jsem to upřímně.

„Jsme jak dva sirotci, kteří na celém světě zbyli jeden pro druhého,“ ušklíbl se Vítek trpce a znovu si utřel rukávem slzy, které se mu kutálely po tváři.

Neubráníl jsem se krátkému záchvěvu radosti. I v této smutné situaci. Měl jsem najednou pocit, že mám vedle sebe nějakého nedospělého brášku, který nyní potřebuje moji ochranu. Bratra, kterého jsem nikdy neměl.

Pravda však byla taková, že Vítek nebyl můj bratr.

„Ty však máš alespoň domov,“ pronesl jsem povzbudivě a stiskl mu prsty rameno.

„Tím si tak jistý nejsem,“ zasyčel Vítek nazlobeně.

Překvapeně jsem, na něho pohlédl. Jeho zloba v hlase se nedala přeslechnout.

A když jsme se oba napily pálenky, které v láhvi notně ubylo, začal Vítek vyprávět svůj smutný příběh.

Dozvěděl jsem se, že jeho otec, Ctirad ze Smolné, byl svobodný pán a rytíř, který měl povinnost sloužit pouze králi v případě, že ho potřeboval. Svou výsadu si Vítkův otec zajistil ještě za života krále, Jana Lucemburského, který často, rád a vášnivě válčil. A tak se mu hodil každý statečný rytíř v České zemi. Tuto výsadu nyní zdědil i Vítek a i přesto, že doposud nebyl pasován na rytíře.

„Dobře, Vítku, ale i přesto, že jsi zůstal sám, máš svůj hrad i majetek, který k němu patří. Chápu tvůj smutek a bolest, ale máš domov.“

„Zatím.“

„Nechápu?“

„Otec než vyjel na poslední tažení pod korouhví krále Karla, musel se zadlužit. Naše panství není tak veliké. Hrad je vlastně spíš

hrádek. Patří k němu jen dvě vesnice a jeden mlýn. A loňská úroda nebyla zrovna dobrá, a tak otec, aby mohl postavit stanovený počet mužů do zbroje, musel si půjčit,“ povzdechl si Vítek.

„To mě mrzí. Od koho a kolik?“ zeptal jsem se soucítě.

Tušil jsem, co Vítko trápí. Po smrti jeho otce se přihlásil věřitel a dožadoval se po Vítkovi splacení dluhu. A i když jsem o svém novém příteli nesmýšlel nijak zle, bylo mi jasné, že on ty peníze nemá.

„Hodně,“ povzdechl si Vítek.

„Hodně není žádná míra,“ nenechal jsem se odbýt a opět položil ruku na jeho ramena.

„Údajně podle smlouvy, kterou otec stvrdil, je to dvakrát deset kop grošů.“

„Ufff,“ ulevil jsem si překvapeně.

Nebylo to zrovna málo. I když jsem byl jen syn kata, na rozdíl od mnohých pánů, mě otec naučil číst a počítat. A také mě učil, kolik co stojí a jak s penězi hospodařit. A tak jsem věděl, že menší panství se dá pořídit kolem šedesáti kop grošů. Sice jsem nevěděl v jakém stavu je to Vítkovo, ale pokud dlužil dvacet kop grošů, nebylo to zrovna málo. Ale jejich panství muselo mít mnohem větší cenu. A ten někdo kdo jeho otci půjčil, na celé věci musí vydělat mnohem víc.

„Tolik stříbra a ani peněz nikdy nedám dohromady,“ zavzlykal Vítek.

„Žádná kaše se nejí tak horká,“ zkusil jsem ho povzbudit a přátelsky ho znovu objal.

Neušlo mi, jak se na mě vděčně podíval. Byl zřejmě ve stavu, kdy potřeboval povzbuzení přítele nebo radu. Prostě někoho, kdo mu dá pocit, že není sám. I když se mi zatím jevil jako dost jemný, až zženštlý, neměl jsem pocit, že by byl hloupý. Možná jen trochu citlivý.

A po chvíli jsem se dokonce od Vítka konečně dozvěděl, komu peníze dluží. Také jsem se konečně dozvěděl, kde a jak se Vítek ocitnul tady v mé rokli. Tedy v mé..., byla to rokle na území jeho panství. Já tady dnes jen přebýval.

* * *

I přesto, že se mi v hlavě honily všechny ty myšlenky a vzpomínky na dnešní večer i noc, nakonec jsem konečně usnul i já. Dokonce i za mírného Vítkova pochrupování a tíhy jeho paže pevně mě objímající na hrudi. Jako by se Vítek i ze spaní bál, že mu uteču.